

Offshore Strategikonferansen 2004

Hjem | Påmelding | Foredrag | Deltakere | Påmelding_old | Bilder | Bilder - OSK gjennom 10 år | Nettverk | Program | Programkomite | Møtebørs | *** | test

- Gjør KonKraft til frittstående institusjon

Av [Hans Henrik Ramm](#) 11.02.2004

"KonKraft må gjøres permanent, gis en fri stilling og utrustes med tilstrekkelige egne midler og personell, slik at den kan bli en slagkraftig utrednings- og informasjonsorganisasjon," sa Hans Henrik Ramm da han avsluttet sitt innlegg om strategiske erfaringer fra 2003 og utfordringene for 2004. Han understreket at petroleumsklyngen i vid forstand må ha en faglig og sterk "tenketank" som også engasjerer seg i debatten om hele samfunnets vekststrategier og utfordrer de paradigmer som hindrer kunnskapsbygging, teknologiutvikling og internasjonalisering,

"KonKraft må gjøres permanent, gis en fri stilling og utrustes med tilstrekkelige egne midler og personell, slik at den kan bli en slagkraftig utrednings- og informasjonsorganisasjon," sa Hans Henrik Ramm da han avsluttet sitt innlegg om strategiske erfaringer fra 2003 og utfordringene for 2004. Han understreket at petroleumsklyngen i vid forstand må ha en faglig og sterk "tenketank" som også engasjerer seg i debatten om hele samfunnets vekststrategier og utfordrer de paradigmer som hindrer kunnskapsbygging, teknologiutvikling og internasjonalisering.

Ramm gjennomgikk de aktuelle sakene som KonKraft har arbeidet med det siste året, med særlig vekt på skattedebatten. – Selv om det er oljeselskapenes skatt, er saken nesten enda viktigere for leverandørindustrien, mente han. Oljeselskapene kan bare dra andre steder, men store deler av leverandørindustrien er fortsatt langt fra en slik uavhengighet av norsk sokkel.

KonKrafts skatteforslag møter motstand fra tre fronter: De sosialøkonomiske fundamentalistene som ikke anerkjenner kunnskap som egen produksjonsfaktor, kortsynte politikere som sier eventuelle tiltak må være "målrettet" mot de minst viktige formålene, og myndighetspersoner som hevder at industrien må ordne opp med sitt kostnadsproblem før de maser om skatt.

Fundamentalistene mener at man kan skatte vekk alle overskudd over 6-7% av realkapitalen uten at det får noen innflytelse på investeringsaktiviteten, selv ettersom prosjektene på norsk sokkel blir en brøkdell i størrelse av tidligere. Høy særskatt betyr at staten og selskapene deler alle utgifter og inntekter etter samme høye prosent, dvs at prosjektet rett og slett nedskaleres ytterligere. Etter deres teori spiller ikke bredden (materialiteten) noen rolle. Hvis den relative avkastningen regnet i prosent er over 6-7% skal selskapene være fornøyd, selv om den meget liten når man regner i kroner fra en knøttliten investering.

Men slik er det ikke i virkeligheten: Selskapene må sette inn organisasjon og kunnskap, og ta høy risiko i letefasen. Denne kunnskapskapitalen skaper og krever sin egen avkastning, som må komme fra det som blir igjen etter særskatt. Det blir for lite når prosjektene blir for smale. Bare redusert særskatt kan nå øke den finansielle bredden eller materialiteten slik at det blir igjen betaling til kunnskap og risiko.

Feilen hos de som vil "målrette" er at de ikke vil gjøre noe med det viktigste, som er å få fart på letingen. Ved hver eneste beslutning fra man vurderer seismikk, gjennom letefasen og evalueringsfasen frem til utbyggingsbeslutning, må man vurdere økonomien i prosjektet hele veien fremover. Det krever generelle tiltak for alle nye investeringer, slik KonKraft har foreslått.

Det er særlig statsråd Einar Steensnæs som har sagt at skatt bare er ett av mange punkter som bestemmer aktiviteten: Areal, reguleringer, FoU, kostnader og så skatt. Han mener særlig kostnadsdelen er et problem industrien må løse før den krever skattemessige tiltak. Ramm påpekte at de to første punktene er myndighetenes ansvar, og at FoU, kostnader og skatt i virkeligheten er mye av det samme. Ser man bort fra de kostnadene som myndighetene helt sikkert har kontrollen over og det som følger av tariffavtaler med de ansatte, gjenstår de industrien selv kan styre, og her er kostnadsforskjellene med f. eks. UK små.

Men det å redusere kostnader videre er jo hva det å være en oljeindustri handler om. Forsatt reduserte kostnader krever utvikling av mer kunnskap, bedre organisasjon og ny teknologi. Det krever FoU og annet innovasjonsarbeid, og da er vi tilbake til innsats av kunnskapskapital som krever belønning etter skatt. De tre punktene er derfor det samme og må tilbakeføres til skatt som er myndighetenes ansvar. Det er naivt å tro at kostnader er noe man kan snakke ned eller bare beslutte å redusere. Da hadde man gjort det forlengst.

Denne tankegangen skyldes også at man ikke begriper at kunnskap er en egen produksjonsfaktor som utvikles og brukes inne i bedriftene og er en integrert del av økonomi og beslutningsprosesser. Det er anvendelsen av kunnskap som skiller mellom bedriftene og gir opphav til ulike avkastningskrav.

Ramm gjennomgikk flere andre saker der valget av vekststrategi og økonomisk resonnering med og uten kunnskapsperspektivet har stor betydning for leverandørindustrien, resten av klyngen og resten av norsk industri. – Vi blir aldri en kunnskapsnasjon hvis vi skal skatte de gode bedriftene ned til gjennomsnittlige ut fra en teori om "normalavkastning", sa han. – Derfor må innovasjonsteori også bli en hovedsak for det videreutviklede KonKraft.

Oppdatert: 11-02-2004

[\[Tilbake\]](#)

Tips en bekjent om denne artikkelen:

Send denne artikkelen til følgende e-post adresse:

Ditt navn:

Melding til mottaker: